

[Ømann.]

talt om i formiddags — men også langsigtet. Jeg mener, at reformen af kreditformidlingen er udtryk for en påtrængende reform med virkninger både på kort og på lang sigt.

Jeg mener også, at der er en pæn social balance i afgiftsreformen, i afgiftsforhøjelsernes sammensætning. Vi har set værre ting herinde før. Men bygningsafgiften på erhvervsjendomme, 400 mill. kr., og 400 mill. kr. til mælken gør balancen udpræget social, og derfor møder den vel også denne modstand fra de borgerlige partiers side.

Men det, der for alvor begrunder den konsolidering, der nu foretages af økonomien, og begrunder, at vi ikke nu foretager mindre reguleringer og lempelser af skatteskalaen, er den skattereform, som planlægges, og som opridses i betænkningen, hvor det slås fast, at et flertal er kommet meget langt i fælles bestræbelser for at skabe rimelighed på indkomstbeskatningens område. Jeg har her lyst til at indskyde, at det er blevet sagt i dag, og det er blevet skrevet i pressen, at det er SF, der har udøvet et pres på dette område. Det er ikke en hæderlig fremstilling af den udvikling, der har været på dette felt. Jeg vil minde om, at der allerede i 1966 etableredes et fast og et frugtbart samarbejde mellem S og SF på skatteområdet. Jeg mener, det har været loyalt til begge sider og uden udøvelse af pres. Jeg takker for dette samarbejde. Der er ingen grund til at sige, at den skattereform, vi er nået frem til i dag, alene er SFs. Jeg tror, at vi kan krydse af og sige, at det er et udtryk for fælles bestræbelser.

Den skattereform, der stilles i udsigt, koster naturligvis penge. Det skal være en ordentlig reform, der kan mærkes, og som bringer tingene på plads. Nu er der jo iværksat besparelser, og jeg forstår, at de underkendes fra borgerligt hold. Det er store besparelser, som måske ikke virker så kraftigt for finansåret 1973-74, men de vil gøre det i fremtiden. For en del er denne skattereform selvfinansierende, hvis fra-

dragsreformen føres til bunds. Samtidig er den antiinflationær ikke blot ved at sætte skatterne ned i al almindelighed, men også ved fuldstændig at vende det abnorme rentebillede, vi har i dag.

Nu er der altså sket en opregning af reformens poster, og jeg vil sige, at den er ikke særlig detaljeret, i hvert fald er der for mit vedkommende meget mere på tapetet, end der her er opregnet. Men det, der er opregnet, er en helhed og har en tanke. Det er udtryk for en politik, en skattepolitik. Der er derfor ikke så meget at sige til, at partierne her til højre i salen ikke kan lide denne spiseseddel, skønt jeg dog skulle tro, at både de radikale og venstre reelt set er interesseret i væsentlige dele af de poster, der er opregnet. I hvert fald har disse partier tidligere givet udtryk derfor.

Men når det nu er lykkedes at nå så vidt, at vi, inden dette folketingsår er forbi, skal have en helhedspræget og forenklende skattereform på bordet, så mener jeg, der er grund til at takke de borgerlige partier derfor. Disse partiers reformfjendtlighed har så at sige presset reformen frem. Ja, tonen angaves med hr. Hilmar Baunsgaards brutale afvisning af forhandling i boligsagerne i foråret. Det er fortsat med den samme hånlige afvisning — ja, nu forstår jeg, at man er kommet på bedre tanker — af forhandling på finansplanens grundlag med regeringen i dette efterår. Og endelig har vi set en holdning til dette efterårs skattelove, der ikke ligefrem opfordrede til at lade en skattereform ligge og flyde på de borgerlige partiers bord, hvis der overhovedet er noget fælles bord for disse partier. Men når man nu ser på resultatet af denne umedgørlighed, har jeg kun anledning til at bringe en varm tak til de borgerlige partier. Tilbage af en fælles borgerlig politik, en fælles skattepolitik og økonomisk politik, er vel kun det monomane råb på besparelser, som de borgerlige partier selv ved er urealisabelt.

Jeg skal anbefale lovforslagene til vedtagelse.